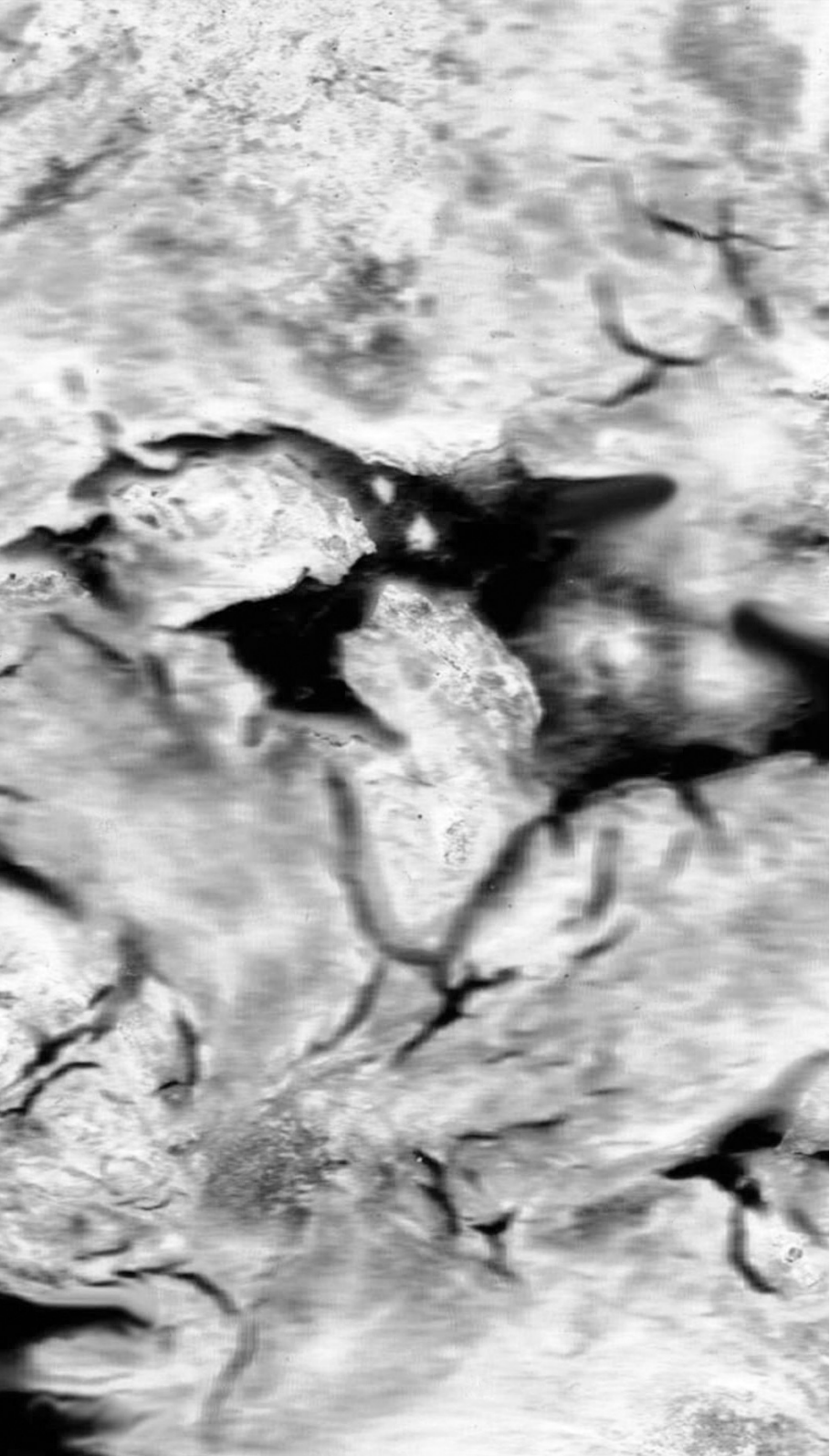

sala
sosistan
ma

kaia
leht

sala
sosistan
ma

2006

kaia
leht

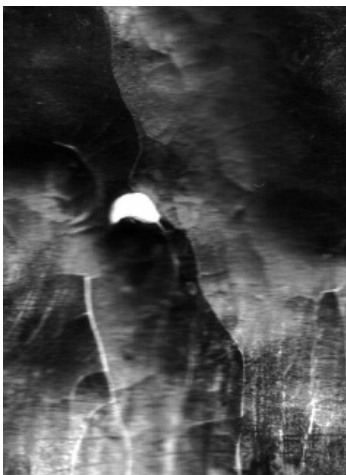
Kunstnik
Leevi Ernits

sala
sosistan
ma

Kõik asjad mida puutunud on sinu käsi
kõik kuhu astunud on sinu jalg
kõik mida vaadanud on sinu silmad
on osa saanud Sinu Olemise Imest

Kõik selles sügises -
nii linnud traadil
krabisevad lehed pargirajal
karge lõhn
kui hommikune härmatis -
kõik mulle võlutuna kordama jääb sinu nime

Sala sosistan ma sinu unedesse
oma une
Sala sosistan ma sinu unedesse
tõusva päikese ja punetava mere
adrulõhna
randa loksuvate lainete müha
ärkavate kajakate esimesed lennud mere kohal
kõrkjaid tasa õõtsutava tuule
avaruste hääle
kutsumas
Sala sosistan ma
Vahest unedes mind kuuled

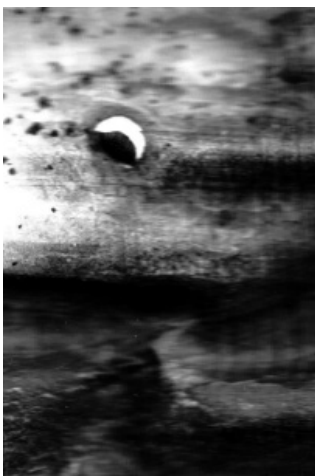
ÄNG sinu lahkumistest
põletanud sulama on sinu tulemiste kulla
et peene katkendliku joana nirisenud see on sulle järgi
Nii habras kullavalukiht on siiski katmas sinu jalajälgi

Ja vahel helendab su minek nagu Linnutee
kui juhtub valgust jätkuma mu päeva

Ja vahel ähmas-kollakas on see -
siis uskmatult ma kompama pean sinu jälgi käega

Su lahkumiste kullavalurada
Su lahkumiste kullavalurada

Kõik minu
kaunid
imelised
ainulaadsed sõnad
sulle
taganevad
sulguvate riivide ja uste
valulikul kriginal
maa alla sügavale peitu
Ainsa viipetagi lävelt
sulle
Lootuseta
saada sinu silmis sellel lahkumisel leitud

Sa mõnikord helista
jutusta mulle
kas meri on juba jääs
kas luikesid on veel näha
kas lumi on katnud su punase rannaäärse maja

Sa mõnikord helista
lase mul kuulda su häält
ja su merd
nende mustade metsade taha

Sa mõnikord helista
lihtsalt niisama
et võiksin end h i n g e t u k s joosta
kui lõpuks su helin mu tubades kajab

Merest iga koidu ajal tõuseb
astub rannale
end mõnuledes sirutab
ja oma kuldsed juuksed kammib
ü k s h a l d j a s

Siis viisi alustab ta oma sätendaval flöödil
ning üle kivide ja liiva
üle määndide ja rohumaa
siis kõlab see meloodia
ning kauniks päevaks saab

Nii iga koidu ajal
sinu hinge haldjas
astub minu pühitsetud maale
luues mulle päeva

Nii tuleb ta
Nii kuulen sind ma taas ja taas

Täiskuu

sel viimasel ööl enne sadu
Täiskuu
veel enne kui kuulutab kadu
me sügise värvidele see otsatu vihm

Täiskuu

ja tuhandeid tähti
on süüdatud üle me sügise taeva
sel viimasel ööl enne sadu

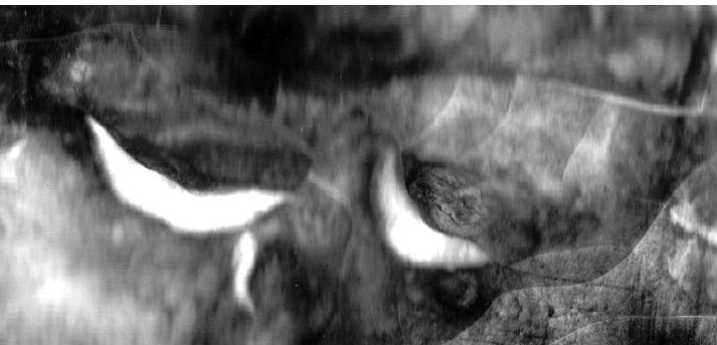
Täiskuud

ja neidsamu tähti
on näha ka talvel või suvel
kuid teist sellist sügist ja värve
ma tean et ei elu sees tule

Täiskuu

sellel viimasel ööl enne sadu
Su silmis on juba mõlemat
tähti
ja kadu

Hing tuhmilt tukub
nagu härmalise alla kaetud sügislehed
Vara
Varahommikune udu
Vaikus
Vaikus hele
maanteeäärises salus
Nii tasa tukub hing
et möödujate sammudest on härmatisel valus

Õhtupäikesega
krobelised männitüved
mererannal
hõõgumas on sinu lausumata sõnu
loojang üürike neid kannab

Kaks inimest
ja lõppematult õhku nende vahel -
ongi taevas -
igavene igatsus neil kahel

Pärast tormi
alati
on rahunenud mererannal leida
lauajuppe vanu kingi nõõripuntraid pudeleid
kõike millest pole enam tulu
meri pole tahtnud neid

Hingega on sama lugu
pärast tormi alati
on osa surematuks luuletatud tundeid
maha jäetud
jäise adru sisse alasti

TEGELIKULT MA EI TAHA SINUGA TÛLITSEDA

Täna oleme me tasa
sinuga
õhtust saadik juba

Kolm päeva lõõtsus sügismaru
tuulest ulgus rannapoolne tuba

Pimeduses lõpuks kõik jäi vait

Ei enam ühtki häält

Nüüd oleme me tasa
sinuga
ja kogu ülejäänud maaga

Ning koidikuks on meri jõudnud luua jää

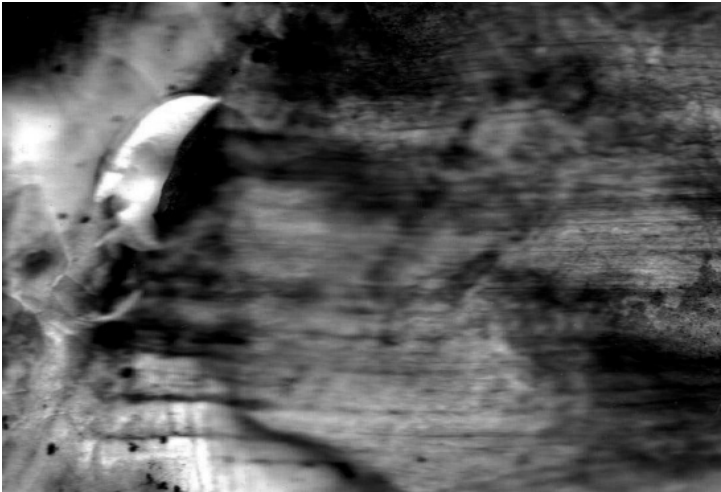
Alati

kui oled ära
lehitsen meie fotoalbumeid
pesen nõusid
kastan lilli
pühin tolmu
raamatutelt
ja meie argipäevadelt

Alati

ootan sind koju

Harva ka ütlen nii

Me ranna ainukene luigepaar
läks täna teele
lahkus sügisega
lõikas meelde
helevalusana
nende huik

Ja ongi kõik

Sääl silmapiiri tagagi veel teineteise kõrval
niikaua kuni kustub kumbki neist
Kaks südant suure ilma serval

Mõtlen meist

Kui meie sinuga
vaid oskaksime nõnda hoida teineteist

Kuu kirjutab su nime
iga laine harjale
ja iga laine randa jõuab
hõbedaseläikene

Nii lihtne siis ongi see rahu ja ilu
mida otsinud olen ma
kõigist mu meredest
kogu mu elu

... sest
silmapiiri taga pole mitte võimaluste piir
vaid teine silmapiir
ja selle taga kolmas neljas viies
lõpmata

Sa leia endas julgus
lenda ka
Sa lenda tiibu silmi säästmata

Ja usu õhuse mis kannab vabu
Ja silmapiiridesse mida kannab maa,
sest ...

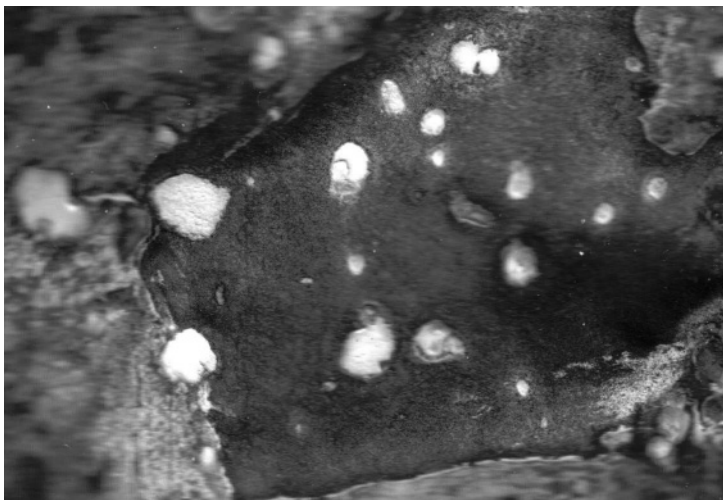
Lõke heledaks lahvatab korra.

Ja veel.

Ja jälle.

Ja veel.

- ööliblikad taeva on teel.

Tuleme kokku
täiskuuvalgele
üksinda ulgujad

Kergust ja sundi
me raskeile jalgele
täiskuu ju tähendab

Tuleme kokku räägime elust
ilust ja lummusest
Täna ei hooli me päevasest põlust
vaid nõitutud valgusest

Miljoni valgusaasta taha
kõlab siis meie ulg
Sinna siis sinna
Eikkellegimaale
lõpeb me valude kulg

Tuleme kokku
täiskuuvalgele
üksinda ulgujad

Küllap me kohtume
Küllap me kohtume
ükskord Eikkellegimaal

Suurelt teelt vasakule
vasakult leppade vahele
leppade vahelt trepiotsale
treppi mööda üles rutates
jasmiinipõõsaste vahelt
mesilaste mõnusal suminal

üles koju

Koju

Mida veel
Kuhu veel

Oma hüpleval teel

Lõpuks koju

Suurelt teelt

HEADE INIMESTE HINGED

ei lahku meist eal
Ka pärast hüvastijätte
me hoidjateks saavad
Maa peal

Vaevuaimatavalt
justnagu
pehme tuuleiil
suveõhtul
paitab hetkeks su palet
kui silmad sa suled
saabub korraga
hämmastav rahu
kui mälestus hea
mis naeratama sind paneb
ilma et isegi teaks

Ei lahku
Ei lahku meist eal

ANDKU SEE MEILE JÕDU
meile
Maa peal

Anna kalmistul 22. juunil 2002

AASTAAJAD

SÜGIS

Sügis südames sügaval
otse su juurte ligi
tuulekellades keerutab
tantsu
endamisi

Varsti lumi

TALV

Kuu hõbedane
üle lummat välja
Õõ
Vaikus
Lumi
Lumi
Kui oleks äkki kaugelt kelli kaikund
Või on see ainult mälestus
Või uni

KEVAD

Tip-tip-tip-tip
tip-tip-tip
Esimene kevadvihm
Kevad !
Kevad !!
Kevad !!!
Kevad !!!!
Ah ma hõljuks ah ma lendaks
Ah ma ei tahaks jääda endaks
Peeglis külaline sage
Ilme küps
või arulage

SUVI

Küll on sadu, küll on padu !
Murtudsüda longuspäi vee ja tuule kätte jäi !
Aga mina...
Aga mina, linnukene räästa all -
ei ma enda sisse mahu,
ei ma püsi norgus, hall,
hoopis iseoma rõõmust
ikka laulusulepall !

Linnud lendavad lõunasse,
lapsed lähevad linna.
Minevik kordab end unedes -
kuhu on olnul siis minna.

Aknale jääjal on alati
tarkust taibata teeliste sundi.
Liig hele on aiatee ometi
vastu õhtupäikesetundi.

Kuu sa kuu
Õu on valge ja selge
ja nahkhiirel pekselda polekski mõtet
kui nõnda ei jälgiks ta meelt
mis ta mõistmata teelt
lõpuks tagasi pööningul'viib
Õöst öösse mu õues
Siin

Alles siis

kui on õitsenud ära

see viimane kollane jorjen mu aias

kui lõkkeaseme äärekivid

enam ei mäleta leekide hõõgust

ja mu õu

enam ei hoia

üht alati häälestamata kitarrikelte sõrmitsuse kaja

neis pikkades öödes

Alles siis tohib sügis tulla

Siis pole mul enam lõpmata kahju

jorjenist mõeldes

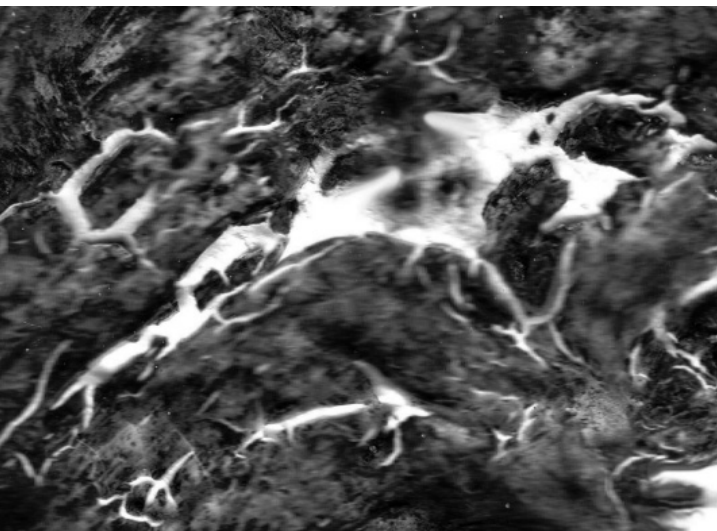
Jää all järves
elavad kalad
keset talvegi.
Pühalikult püsivad sala
seal minu palvedki.

Püsivad sala
ja välja ei püri
end näitama kaldale.
Küll teab, kellel vaja
ning muud ära päri -
muu jätame järvele.

Udu uitab unedesse,
Mähib sisse värava ja müürid,
Katab õue imedesse.
Udu põhjast tõuseb TULI
Ja üks LAUL –
Sa tunned teda,
Kui sa mäletad
Ka siis, kui sõnadest ei saanud aru
Või avada ei julend
Udus
Minu väravat

Killud su kuumavast südamest
pärast aplausi
lavale jäid
Koristaja neist
samal õhtul veel
riisiluuaga üle käis
Ent lauapragude vahel
sestpeale
su südame kildude tolmust
sädeleb öösiti
Linnutee

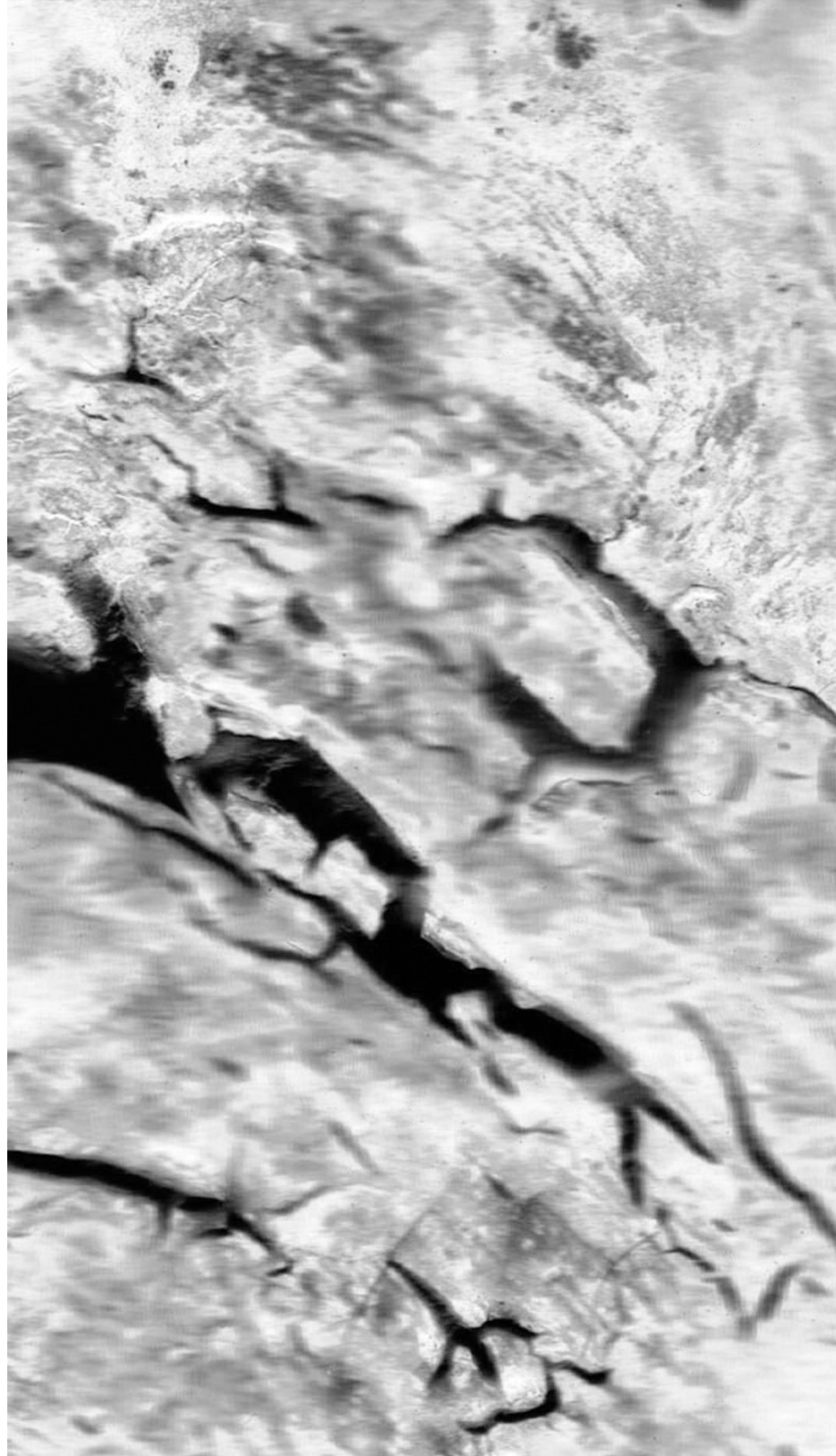
*„Päev lõppes ilusasti, ja ma soovitan igaihele,
kelle süda on rahutu, jälgida üht hästitehtud
vesiratast, mis mõnes ojas vurinal ringi käib”
Tove Jansson, Muumipapa Memuaarid*

Keskpäeval nägime vikerkaart
Loojang oli imeline
Pimedas saatsime hanedeparvi
Lõke praksub nüüd tasa
Lihtsad ilusad asjad
Meie oma päev
Ja rohkem ei olegi tarvis
Või mida sa kujutled õnneks
Kõik on me omal õuel
Vaata
Vaata ja näe

Sisukord

Kõik asjad	5
Sala sosistan ma	6
Äng sinu lahkumistest	7
Kõik minu kaunid	8
Sa mõnikord helista	9
Haldjas	10
Täiskuu	11
Hing tuhmilt tukub	12
Õhtupäikesega krobelised männitüved	13
Kaks inimest	14
Pärast tormi	15
Tegelikult ma ei taha sinuga tülikseda	16
Alati kui oled ära	17
Me ranna ainukene luigepaar	18
Kuu kirjutab su nime	19
...Sest	20
Lõke	21
Tuleme kokku täiskuuvalgele	22
Koju	23
Heade inimeste hinged	24
Aastaajad - sügis	
- talv	25
- kevad	
- suvi	26
Linnud lendavad lõunasse	27
Ku sa kuu	28
Viimane kollane jorjen	29
Jää all järves	30
Udu uitab unedesse	31
Kunstnikule	32
Meie oma päev	33

A black and white photograph showing a tree trunk with its roots exposed and spreading out over a dark, textured surface. The roots are light-colored and contrast sharply with the dark background. The text "kohtume jälle" is overlaid on the upper left portion of the image.

kohtume
jälle

<http://web.starman.ee/cornelius>